

KWAJONGENS MET BIBBERLIPPEN, EN ERGER

De Roovers spelen *Blue-Remembered Hills* van Dennis Potter. In open lucht, op de konijnenwei in Antwerpen. Ze maken grote kunst voor een groot publiek. Altijd geweldig als dat lukt.

DOOR GRIET OP DE BEECK

Eigenlijk hernemen ze een productie uit 2003. Toen vond ik dat een niet onverdienstelijke voorstelling waar ik verder, zo gebiedt de eerlijkheid mij te bekennen, niet geweldig van wakker heb gelegen. Maar toen ik een paar dagen geleden bij ondergaande zon naar deze nieuwe *Blue-Remembered Hills* zat te kijken, was ik echt onder de indruk. Dat heeft minstens óók te maken met de setting. Topscenograaf Stéf Stessel nam de heuvels op de konijnenwei onder handen, en tegen die achtergrond wordt elk beeld poëzie en elke anekdote een gebeurtenis. Schilderachtige lelijkheid met grote flatgebouwen op de achtergrond spreekt niet alleen tot de verbeelding, het geeft ook inhoudelijk een interessante twist aan dit verhaal. Want hoewel deze *Blue-Remembered Hills* zeven kinderen portretteert die in Engeland tijdens de Tweede Wereldoorlog hun eigen kleine oorlog uitvechten, kan je door deze context niet anders dan denken aan stadskinderen die aan hun lot zijn overgelaten. Met alle gevolgen van dien. En zo brengen ze een verhaal van lang geleden moeiteloos naar een hier en nu waaraan maar moeilijk te ontsnappen valt.

Maar er zijn nog redenen waarom ik met plezier kou heb geleden voor deze kunst. Eén: liefde voor theater is bovenal, denk ik, liefde voor goeie spelers. Tenminste, dat denk ik als ik dit zie. Ik moet ze zelfs allemaal opnoemen, omdat ze dat verdienen. Wouter Hendrickx: de man waarvan ik al sinds zijn afstudeerproject op Studio Herman Teirlinck weet wat voor een sterk acteur dat is. Na zijn briljant vertolkte rol als Petrol in *De helaasheid der dingen* weet de rest van het land dat ook. Valentijn Dhaenens: een speler die alles geloofwaardig weet te maken: van een dictator (denk aan zijn fantastische voorstelling *De Grote Mond*) tot stotterend jongetje met cowboyhoed, zoals nu. Koen De Graeve: de man die geen introductie meer behoeft en elke keer weer bewijst dat hij al die lof eigenlijk ook waard is. Veerle Dobbelaere: al was ze weleens minder overtuigend in lauwe series op tv, hier toont ze zich als een zeer fijne actrice. En dan Luc Nuyens, Robbie Cleiren en Sara de Bosschere nog, drie mensen van de vaste kern van de Roovers die al jaren met talent en verstand een enorme diversiteit aan stukken heel dichtbij kunnen brengen. Het is een plezier om deze bende te zien verworpen tot kwajongens en pesterige meisjes die spelen en krachtpatsen en om zich heen stampen en hun bibberlippen proberen te verstoppen voor de rest.

Twee: de Roovers maken van de tekst van Dennis Potter een verhaal dat blijft plakken. Dat onschuld en kinderen een naïef gecombineerde set begrippen is, wisten we al lang. Maar dit stuk doet veel meer dan louter die stelling kracht bijzetten. Het maakt oorlog en geweld, groepsdruk en machismo, gemis en hunker naar liefde en aandacht op een aantrekkelijke én navrante manier aanschouwelijk. Bij momenten is het zeer geestig, dan weer bijzonder grimmig, maar je wordt meegevoerd van bij het begin en ze laten je niet meer los, tot je verpletterd achterblijft.

Drie: topkwaliteit brengen én een groot publiek behagen, dat kan niet iedereen. Deze club wel. Omdat ze de schouwburg verlaten en zo een schoolreisjesgevoel creëren dat ook niet-fanatieke theatergangers over de streep weet te trekken. Omdat ze een duidelijk verhaal vertellen zonder in te boeten aan diepgang en gevoeligheid. Omdat ze humor en lichtheid gebruiken om tot de gruwelijke kern te komen.

Ik bedoel maar: de Roovers kunnen veel. De Roovers zijn deze zomer meer dan goed bezig.

Topkwaliteit brengen én een groot publiek behagen, dat kan niet iedereen. Deze club wel. De Roovers kunnen veel